

Always Love You

WHITNEY
HOUSTON

A HANG

Always Love You

WHITNEY
HOUSTON

A HANG

Hanna Faber

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja
Hanna Faber: *Always Love You – Musik war Whitney Houstons Leben*
First published in 2023 by Ullstein Taschenbuch Verlag

FORDÍTOTTA
Nimila Ágnes

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Csermák Annamária

ISBN 978-963-636-062-7

Minden jog fenntartva

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2023

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Nimila Ágnes 2023

Borítókép © Rande St. Nicholas / Contour by Getty Images

PROLÓGUS

1974. november

A szél átsüvített az ablaküveg és a keret közötti keskeny résen. A New Hope baptista templom sekrestyéjének üvegfrontján sorakozó hét ablak közül ez volt a legelső. Az őszi viharoktól lecsupaszított ág minden egyes szellőkésnél nekicsapódott az üvegnek, tompa hangot hallatva a majdnem üres sekrestyében.

Az ablak már egy ideje nem záródott rendesen, hiába csukták be. Csoda, hogy nem volt ilyen probléma a templom több részén is: amióta hetvenegy évvel ezelőtt megnyitották a New Jersey állambeli Newarkban, a Sussex Avenue 106. szám alatt található épületet, nem sok minden történt a felújítás és karbantartás terén. Egyszer kicserélték a főbejárat vaskos faajtáját, miután vandálok vésővel és egyéb éles szerszámokkal csúnyán megrongálták. Ez még 1937-ben történt. Nem találták meg az elkövetőket. Talán nem is akarták megtalálni

őket. Két évbe telt, mire az egyházközség elegendő adományt tudott gyűjteni az ajtó kicserélésére.

A sekrestye üveghomlokzatának első ablaka azonban – éppen az, amelyen ezen a viharos novemberi vasárnapon keresztülfújt a szél – még mindig ugyanaz volt, amelyet a század elején, a templom építéskor helyeztek be.

Az ágak kopogása fokozatosan elvegyült a lecsorgó esőcseppek hangjával. Kialakult egy ritmus. Bár egyre több csepp folyt le a sérült ablakon, a porózus tömítés tartotta magát. De csak idő kérdése volt, hogy a templom oldalsó helyiségébe egy kis huzatnál több hatoljon be.

A november hidegebbnek bizonyult, mint amit a helyiség hosszú távon el tudott viselni. A nyirkos levegő hatására idővel elkezd majd penészedni, eleinte lassan és szórványosan, alig észrevehetően. Aztán egyre gyorsabban és látványosabban. A penész beeszi magát az ablak illesztéseibe, míg végül az egész keretet beborítja. Ezután a teljes üvegfelületen végigterjed, és egyik ablakkeretet lepi el a másik után. Nem sokkal később a falakon is megjelennek a penészpórák, és hamarosan az egész helyiséget dohos szag járja át. De amíg ez nem történik meg, a fenyegető veszély láthatatlan marad: alig több hűvös huzatnál.

– Nippy, kezdődik, indulnunk kell!

A sürgető hang kizökkentette Whitney-t a gondolataiból. Percek óta állt a résnyire megrepedt ablaknál, és hallgatta a zenét, amely a szél fútyüléséből, az ág kopogásából és az esőcseppek csobogásából állt össze. Meditatív hatással volt rá, ahogy figyelte az egybeolvadó neszeket. Az olaj és a hagyma finom sercegése a tűzhelyen lévő serpenyőben, miközben az anyja, Cissy néhány másodperces időközönként karikákat vág a sárgarépából, azok pedig koppanva gurulnak a fa vágódeszkára. Az autók dudálása a Franklin Általános Iskola osztálytermének ablaka előtt, majd a feldübörgő motorok zaja. A kosárlabda kiszámíthatatlan pattogása és a pályán játszó srácok edzőcipőjének minden egyes lépésnél jól kivehető toppanása az aszfalton, amikor a tőlük alig néhány háztömbnyire található pályán dobálnak – Whitney fülében mindez zenévé állt össze.

Tétován fordította el a tekintetét az ablakon lecsordogáló esőcseppekről a hang irányába.

– Gyere már, mindenki rád vár!

Gary türelmetlen arckifejezéssel állt a templomtérbe vezető, szűk előcsarnok ajtajában. Testét földig érő, fehér köntös borította.

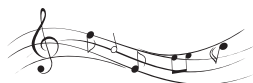
Whitney egy pillanatig nézte őt, majd meglátta saját tükörképét az üveglakban. Ő is fehér köntöst viselt, de vékony, törekeny testét szinte elnyelte a hatalmas lepel. Vállig érő, fekete haját széles, fekete szalaggal

fogta lófaroiba, magas homlokát pedig rövid, hullámos frufu takarta.

– Jövök! – válaszolta, és ellökte magát a faltól.

Megborzongott. Kézfejjével letörölte orráról az izzadságcseppeket. Valahányszor ideges volt, azonnal izzadni kezdett az ornyerge. Már most is, bár még csak pár másodperce kezdődött, nedvesen csillogott a bőre. Gyűlölte. Nem lehetne, hogy másokhoz hasonlóan neki is csak néhány izzadságcsepp jelenjen meg a homlokán, ahol legalább nem olyan feltűnő, mint az orrán?

Még egyszer vett egy nagy levegőt, aztán kifújta, majd elindult féltestvére, Gary után.

Whitney imádott a többi kórustag között állni a New Hope baptista templom oltárát a padsoroktól elválasztó szentély lépcsőjén. Hiszen ez nemcsak azt jelentette, hogy énekelhet, hanem azt is, hogy mindezt a közösség részeként teszi. Ez az érzés jó egy évvel ezelőtt ejtette rabul, amikor először énekelhetett az istentiszteleten. Igazság szerint tízévesen még túl fiatalnak számított, hogy a felnőttkórusban énekeljen. Még most is ő volt a legfiatalabb – ami nem volt nehéz: még Gary is lejjebb vitte az átlagéletkort a maga tizenhét évével.

De ma más volt. Ma az idegessége beárnyékolta az ismerős érzéseket, az örömet, a boldogságot, a nyugalmat, Isten közelségét; mindazt, amit akkor tapasztalt, amikor Gary mellett áll, és a többiekkel együtt gospeldalokat énekel. Most viszont csak ezt a bizsergést érezte a gyomrában, amitől rosszul lett, és újabb izzadsággöngyök jelentek meg az orra hegyén.

A kórus elénekelte a délelőtti utolsó dalát, a *What a Friend We Have in Jesus*.^{*} Whitney az első lépcsőfokon állt Gary mellett, elől, középen, és együtt énekeltek. A sok felnőtt között még a szokásosnál is apróbb természetűnek tűnt.

*Oh, what peace we often forfeit***

Whitney nem igazán volt jelen. Minden egyes kiénekelte szótaggal mintha egyre inkább a torkában dobogott volna a szíve. Szinte alig kapott levegőt. Küszködött, hogy ugyanolyan hosszan kitartsa a hangokat, mint a kórus többi tagja, bár ez általában nehezebbre esett.

*Oh, what needless pain we bear****

Úgy érezte, mintha sprintelne. Mint azokon a délutánokon, amikor hazarohant az iskolából tanítás után,

* Micsoda barátunk van Jézusban!

** Ó, milyen gyakran veszítjük el békénket

*** Ó, mennyi felesleges fájdalmat hordozunk

mert az osztálytársai megint csúfolták. Öt kilométert rohant amilyen gyorsan csak tudott, hátra sem nézve, az iskolaudvarból a szülei házáig. Szörnyű érzés volt...

*All because we do not carry...**

Amikor Whitney éppen az arcához emelte volna a kezét – az orra megint csillogott az izzadságtól –, érezte, hogy Gary finoman visszalöki a karját. A bátyja jobbra állt tőle, mint minden vasárnap, amikor fellépett a gospelkórus. Gary tenyerébe fogta Whitney kezét, és megszorította, miközben a dal ütemére hüvelykujjával simogatta a bőrét. Whitney számára ez az apró gesztus olyan volt, mint egy meghitt ölelés, amire olyan nagy szüksége volt. Azonnal megnyugodott a szívverése.

*...everything to God in prayer***

Ahogy a kórus és a zongora utolsó hangjai elhalkultak, Whitney érezte, hogy Gary lassan elengedi a kezét. Lehajolt hozzá – jó másfél fejjel magasabb volt nála –, vállára tette a kezét, és azt suttogta:

– Nippy, tudom, hogy képes vagy rá, csak mutasd meg nekik, én hiszek benned.

Whitney felpillantott bátyja barna szemébe. Gary tudta, mennyire fél. Szóval, ezt azért mondta, hogy

* Mindezt azért, mert nem imádkozunk...

** ...mindenért Istenhez

megnyugtassa? Még egy aprócska bizonytalanság sem villant a szemében, amiből kiderülhetne, hogy esetleg kételkedik benne?

– Bízz Istenben, ő itt van veled – tette hozzá Gary, mintha gondolatolvasó lenne.

Whitney alig észrevehetően bólintott. Kilépett a kórus soraiból, előrébb ment az ezüstszerű mikrofonhoz, amely mintha csak arra várt volna az állványon, hogy valaki megragadja.

Végignézett az előtte húzódó sorokon, a Newarkból és környékéről érkező baptista hívőkön, akik vasárnaponként azért gyűltek itt össze, hogy a hitüket ünnepelejk, és az Urat dicsőítsék. Lent, tőle balra, a második sorban állt az apja, John, a másik bátyja, Michael és az unokatestvére, Dionne – és mind őrám osolyogtak.

Whitney elfordult, és jobbra nézett. Ott állt az édesanyja, Cissy. Rajta is fehér köpeny volt, a vállán keresztben átvetve pedig az a vörös kendő, amelyet hagyományosan a kórus vezetője visel. Édesanyja, a híres énekesnő, aki a legnagyobb sztárokkal zenélt együtt stúdióban és színpadon: Aretha Franklinnel, Elvis Presley-vel, Jimi Hendrixszel. Whitney szíve nagyot dobbant. Csodálta Cissyt.

Ebben a pillanatban Cissy felemelte a karját. Azonnal elhalkult a suttogás és mormogás, amely az imént még betöltötte a templomtermet. Csak a szél zúgását, azt a halk, monoton zajt lehetett hallani még mindig kintről. Whitney behunyta a szemét.

A templomban visszhangzottak a zongorából felcsendülő hangok. Végigfutottak Whitney karján és lábán, és összegyűltek a szívénél. Érezte, ahogy a forróság szétárad a mellkasában. Aztán a kórus énekelni kezdett:

Ob, ob, Mary – ob, ob, Mary – ob, ob, Mary

Whitney gondolatai kitisztultak: minden elmúlt, ami korábban zavarta. Úgy összpontosított, mint még soha. Érezte a zongorát, a hangok egyetlen dallammá olvadtak össze. Szóról szóra, versről versre érzékelte a kórus énekét, mindent hallott. De nem a fülével, hanem az egész testével. Amikor a „Maria” szót énekelte, felállt a szőr a karján, és libabőrös lett. Mintha a szíve együtt dobbanna a dal ritmusával. Lélegzete pontosan követte a zongora diktálta négynegyedes tempót. Egy, kettő: belégzés. Három, négy: kilégzés. Lábujjai minden ütem első taktusára finoman megmozdultak.

Belépett a kórus mellé:

*Mary, don't you weep, don't you mourn.
Didn't Pharaoh's army get drowned?
Yey, they did.
Ob, Mary, don't you weep.**

* Mary, ne sírj, ne gyászolj. / Nem fulladt meg a fáraó serege? / De igen, megfulladtak. / Ó, Mary, ne sírj!

Nyugodt testtartással állt ott, két lábfejét párhuzamosan egymás mellett tartva, csak jobb és bal karja lógott ki kétoldalt a túlméretezett fehér köpeny alól.

Behunyta a szemét, arcát finoman úgy fordította, hogy összefogott haja egyenletesen rálógjon a tarkójára. Egyetlen porcikája sem mozdult. Csak az arca, amely megváltozott, ahogy énekelt. Megtört arckifejezéssel vonta fel a szemöldökét, amitől egy kis izom megrándult a homlokán, s ettől a szemöldöke is szébb húzódott. Remegett az ajka. A szája sarkában lévő gödröcskék finom mosolyt sejtettek. A bibliai történetet, amelyben Betániai Mária kétségbeesetten kéri Jézust, hogy támassza fel testvérét, Lázárt a halálból, nem csak a dal mesélte el. Whitney arcán a történet minden részlete ott volt. Egyszer sem nyitotta ki a szemét.

Teljes szívből énekelt, a lelke legmélyéről.

Egy férfi felállt az ötödik padsorból. Negyven év körüli lehetett, sötétbarna, az ujjszegélynél már kissé kopottas öltönyt viselt, fehér inggel és kék-barna mintás nyakkendővel. Megtámaszkodott az előtte lévő széksor háttámláján, és kissé előrehajolt. Mosolyogni kezdett. Először alig észrevehetően, aztán egyre határozottabban, mígnem szinte fülig ért a szája, végül hangosan felnevetett.

– Igen! – kiáltott fel, és már a zene ritmusára biccentette a fejét. Egy taktussal később tapsolni kezdett.

A mellette lévő nő is így tett, tapsra emelte a kezét, majd felállt. Egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, és ringatózni kezdett a dallamra.

A gyülekezetben sokan csatlakoztak a tapshoz. Egyre többen álltak fel, mígnem szinte mindenki felpattant a padokból.

– Énekelj, Nippy, énekelj!

Michael, Whitney és Gary testvére, a középső gyerekek bátorította őt a bekiabálásával. Ő is felállva tapsolt, az arca csak úgy ragyogott. Mellette az apja, John és unokatestvére, Dionne is hasonló elragadtatottsággal hallgatták.

A New Hope baptista templom vasárnapi misére járó hívei köztudottan szenvedélyesen szeretik az istentiszteletet lezáró evangéliumi dalokat. A kórust, és a vezető, Cissy Houston egyéni hangszereléseit Newark határain kívül is ismerték. De ami aznap történt, az még ennek a lelkes közösségnek is új volt. Ezt a copfos, alig tizenegy éves lányt, Whitney Houstont, a lepelszerű fehér kórusköpenyében olyan ovációval ünnepelte a zsúfolásig megtelt templom közönsége, amihez hasonlót eddig ritkán láttak erre felé. Különleges pillanat volt.

*Mary, mother don't you mourn**

Mire Whitney befejezte az éneklést, még az utolsó ember is felpattant a helyéről, és csatlakozott az éljenzéshez. A templom valósággal tombolt.

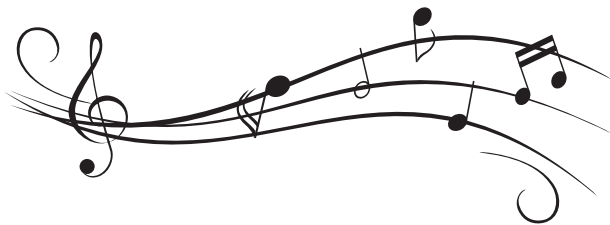
* Mária, anyám, ne gyászolj.
(A dalszöveget Nimila Ágnes fordította.)

Whitney ebből semmit nem vett észre. Még mindig ugyanabban a testhelyzetben, csukott szemmel állt a mikrofon előtt. Arcán a békesség és nyugalom kifejezése, olyasmi, amit a jóllakottságukban, szerető ölelésben békésen szuszogó kisgyermek arcán látni.

Lassan kinyitotta a szemét. Mintha valaki hirtelen egy másik világba lökte volna. Mi történt? Miért tapsol mindenki? Miért látja ezeket az arcokat? És az anyja miért törölt ki egy könnycseppet a szeme sarkából?

Végtelen másodpercekbe telt, mire Whitney rájött: őt ünneplik.

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

1994. február 28.

19 óra

Bobbi Kristina kis testének melege felzaklatta Whitney-t. Majdnem egy éve született a kislánya, a szülés pedig nem is lehetett volna nehezebb. De amikor végre először a karjában tartotta a lányát, úgy érezte, minden nehézsége egy pillanat alatt elillant. Hirtelen olyan erős szeretet öntötte el, amelyet korábban még sohasem érzett. Szinte letaglózta.

Valahányszor a karjában tartotta Krissyt, mindig ezt tapasztalta. Figyelte, ahogy a baba testének a melege őt is átjárja, és hogy ez a melegség valóságos szerelemmé változik, de annyira intenzíven, hogy néha beleszédült.

Lélegzetelállító volt, újra meg újra, nem tudott betelni vele, akármilyen sok időt töltött együtt a kislányával.

Whitney kényelmesen elhelyezkedett a kis hálószoba sötétkék karosszékében, és becsukta a Los Angeles-i

Beverly Hills Hotelben található lakás előszobaajtáját. Egyedül akart lenni Krissyvel, hogy teljesen átadhassa magát a pillanatnak.

Ez volt a második itt töltött estéje. Az idei Grammyt másnap este a Staples Centerben tartják, jó tíz mérfölddel keletre. Whitney-nek kellene megnyitnia a díjátadót az *I Will Always Love You*-val. Meglehet, pár órával később egy vagy akár több díjjal tér haza a lakásába. Az esélyei nem voltak rosszak – négyszer jelölték, többször, mint valaha.

De amikor Krissyvel az ölében a karosszékekben ült, a másnap estét elmondhatatlanul távolinak érezte. A szoba függönye be volt húzva, csak a mellettük álló asztali lámpa világított. Whitney rádobott egy homokszínű sálát, hogy kevésbé legyen bántó a fénye. Szorosan a mellkasán tartotta a kis Krissyt, a kislány feje enyhén megemelkedett, így könnyen tudott inni a cumisüvegből, amelyet Whitney a szájához tartott.

Whitney a kezdetektől cumisüvegből etette Krissyt, bár sokkal szívesebben szoptatta volna. Még mielőtt ő maga anya lett, gyakran figyelte, ahogy más nők szoptatják a babájukat. Milyen békésnek és meghittnek tűntek ezek a jelenetek, milyen közel voltak a szoptató anyák a gyermekükhöz! Úgy találta, hogy ezeknek az anyáknak a tekintetében van valami, amit senki másnál nem tapasztalt. Tiszta szeretet – Whitney-nek olyan érzése támadt, hogy ez valósággal tapasztalható szeretet.

Ugyanígy akart később ő is a saját babájára tekinteni. Azt a különleges közelséget, azt a boldogságot érezni, amit ezeken az anyákon látott. Biztos volt benne, hogy a szoptatás volt az oka. Mi más lehetett volna?

De Whitney menedzsere és producere, Clive Davis lebeszélte a szoptatásról, méghozzá elég határozottan. Képtelenség lett volna tartani a sűrű programját. A döntés azt jelentette volna, hogy olyan rugalmasan kell megterveznie a napjait, hogy néhány óránként szünetet tarthasson a szoptatás vagy a fejés miatt, vagy hogy hosszabb időre otthon maradjon a babával. De egyik sem szerepelt a karriertervében. Valójában egyáltalán nem is terveztek akkoriban babát. Whitney terhessége nem is jöhetett volna rosszabbkor, legálábbis Clive véleménye szerint. Persze ezt egyenesen soha nem mondta meg neki, de Whitney tisztán emlékezett az arckifejezésére, amikor elújságotla neki, hogy terhes: Clive csalódottnak tűnt. Talán egy kicsit meg is értette a férfi reakcióját.

Whitney rámosolygott Krissyre, aki még mindig békésen szopogatta a cumisüveget. Aztán az üveget tartó jobb kezén lévő karkötőre pillantott. Kevintől kapta: az elmúlt két év alatt közeli barátja lett, bár jóval régebb óta ismerték egymást.

Hat éve lehetett, hogy Kevin először megkereste őt. Valakinek a valahol, valamilyen apropóból megrendezett partiján történt – Whitney-nek már fogalma sem volt. Annyi eseményt, szállodát, várost, országot,

kontinenst látott mostanra, hogy néha összerosódtak a helyek. Sőt ha őszinte akar lenni, akkor szinte mindig. Mindenesetre Kevin felajánlotta neki, hogy játszsza el a női főszerepet, Rachel Marron popénekesnőt a *Több mint testőr* című filmben. Még most is eszébe jut, milyen hitetlenkedve nevetett. Ő maga, mondta Kevin, nemcsak a férfi főszerepet, Frank Farmert, Rachel Marron testőrért fogja játszani, hanem ő lesz az egyik vezető producer is. Nagyon szeretné, ha Whitney elvállalná a projektet. Meg van győződve róla, hogy ő a tökéletes választás. Aztán hozzátette, hogy a filmzene jó részét, azaz a film legfontosabb betétdalait természetesen neki kellene elénekelnie. Whitney nem bocsátkozott további részletekbe, és ügyesen témát váltott a beszélgetésben.

Ezt követően néhányszor telefonon is beszéltek a tervről. Whitney azonban bizonytalan volt. És az is maradt. A filmzene nem jelentett problémát. De ő mint színésznő? Egy új hollywoodi kasszasiker főszerepében, Kevin Costner mellett? Hogy az ördögbe lenne rá képes? Nem volt hozzá bátorsága, és visszautasította – még akkor is, ha Clive és a menedzsmentje egyáltalán nem helyeselte a döntést. Whitney kirtartott mellette.

Kevin azonban nem hagyta magát. Hónapokon át, újra meg újra megpróbált beszélni Whitney-vel. Nem érdekelte, mit mond neki Clive vagy bárki más a csapatából. Kevin csak évekkel később mesélte el, hogy többször is kapott tippet a környezetétől, hogyan

tudná a legjobban meggyőzni, hogy csatlakozzon a filmhez. Mindegyiket figyelmen kívül hagyta. Ehelyett minden egyes aggodalmát komolyan vette, és megbeszélte vele – és Whitney fokozatosan félre tudta tenni mindegyiket. Kevin még azt is felajánlotta, hogy egy évvel elhalasztja a forgatást, hogy Whitney nyugodtan be tudja fejezni az *I'm Your Baby Tonight* című világtornéját. Whitney végül beleegyezett.

Néha még mindig nehezebbre esett elhinni az elhatározást, hogy színésznőnek áll. Whitney felsóhajtott, és kissé megrázta a fejét, majd Krissy apró gurgulázására ő is elmosolyodott. Ez volt az a kis kuncogás, amibe beleszeretett, minden baj ellenére, ami az útjába került. Mintha csak tegnap lett volna, úgy emlékezett a végtelen vitákra és vádaskodásokra, amikor Clive-nak, a menedzsmenájának és a családjának mesélt a terhességéről. Hogy eshetett teherbe, különösen akkor, amikor már csak az öt betétdal megírása és feléneklése volt hátra?

Néhány közeli bizalmason és a családján kívül senki sem örült túlságosan Whitney hírének. Nem lehetett volna óvatosabb? Tényleg pont most, karrierje eme döntő szakaszában kellett ennek történnie?

– Igen – motyogta most Whitney. Igen, pontosan így kellett történnie. Eszébe jutott a lánya gurgulázó nevetése, és érezte, hogy a mellkasa megtelik melegséggel. Elmosolyodott. Egy pillanatra letette az üveget, és gyengéden megsimogatta a kislány orrát. Annyira vágyott erre a gyereke, annyira szüksége volt rá! Ha

rajta múlt volna, könnyedén lemondott volna a világ nagy színpadairól, hogy egyszerűen csak anya lehessen, és meghódítsa a lánya szívét. Most is ezt tenné legszívesebben.

De nem tehetette, sem akkor, sem most. Whitney ezt már belátta. A karrierje sok emberhez kötődött. Nélkülük soha nem jutott volna el oda, ahol ma van: a csúcsra. Minden idők egyik legsikeresebb énekesnője volt, és jó úton haladt, hogy ezt a pozíciót örökre megtartsa. Clive, az édesanyja, Cissy és az édesapja, John, a menedzsmenete és a többiek – nagyon sokat köszönhetett nekik, és mindannyian számítottak Whitney-re, anyagilag mindannyian függtek tőle. Whitney nem hagyhatta őket cserben.

Így hát beleegyezett: nincs szülési szabadság. És nincs szoptatás. Van viszont cumisüveg és bébiszitterek Krissy mellett.

Whitney felsóhajtott, miközben megrázta a fejét, hogy eloszlassa a rossz gondolatokat. Lenézett a lányára, aki vele szemben szopogatta a tejet, és visszaneézett az anyjára. Krissynek sötétbarna szeme volt. Whitney-t egy tábla étcsokoládéra emlékeztette, a kedvenc édességére. Neki is barna szeme volt, de nem olyan, mint a lányáé. Whitney jellegtelennek találta a saját szemét: nem volt sem feltűnően világos, sem feltűnően sötét, inkább valahol a kettő között, mint egy paca.

Ám Bobbi Kristina mélybarna szemével magával ragadó és különleges szépséget sugárzott – annak elle-

nére, hogy még egyéves sem volt. Nehéz volt nem a szemébe nézni. Whitney szeretett elveszni benne, úgy érezte, mintha elmerülne egy mindig békés tenger vizében. Ahol nem volt min gondolkodni, nem voltak kötelezettségek, stressz, csalódások – a tengerszint feletti világ ott egyszerűen nem létezett. Whitney nem tudta elképzelni, hogy ez az érzés még ennél is erősebb lenne, ha szoptatná Bobbi Kristinát. Lehetetlen!

Kezdetől fogva hallgatnia kellett volna Clive-ra, ellentmondás nélkül. A szoptatás, mondta akkoriban Whitney-nek, csak külvárosi háziasszonyoknak való, akiknek főorvos a férjük, és semmi egyéb teendőjük nincs. Clive-nak valószínűleg igaza volt, gondolta Whitney. Ahogy általában mindig.

*Édes álmot, jó éjt,
Amit kis szíved kért*

Ugyanazzal a dallal altatta el a karjában pihenő Krissyt, amit édesanyja is gyakran énekelt neki és a testvéreinek. Olyan volt, mint egy biztosíték: történjék bármi, szereti és óvja őket. Egy érzés, amit a saját lányának is éreznie kell.

*Amit vártál oly rég,
Nézd, mi szép most az ég!*

Krissy szája egyre lassabban mozgott a cumisüvegen. A szemhéja elnehezült, és le-lecsukódott, míg végül

teljesen behunyta csokoládébarna szemét. Pici kezecskéjével már nem szorította olyan erősen az üveget. Elaludt. Whitney óvatosan leengedte az üveget, és hangtalanul letette maga mellé az asztalra. Egy pillanatra sem vette le a szemét a lányáról. Aztán nagyon gyengéden Krissy mellkasára tette a szabad kezét. Érezte, ahogy a kislány mellkasa gyorsan és egyenletesen emelkedik és süllyed, emelkedik és süllyed. Halkan és finoman dúdolni kezdte Johannes Brahms híres altatódalának második versszakát.

Amikor a dal végére ért, egy darabig így ült, még mindig Bobbi Kristinát nézve. Nyugodt volt és boldog. Óvatosan felemelte a kislányát, felállt a székből, és a mellette lévő kiságyhoz lépett. Megcsókolta az alvó baba homlokát, mielőtt lefektette a kiságyba és betakargatta. Whitney még egy utolsó pillantást vetett a lányára, mosoly suhant át az arcán. Aztán elfordult, lábujjhegyen az ajtóhoz lépett, és nesztelenül kiosont a szobából.

– Nippy, végre itt vagy! – Gary a szoba közepén állt a homokszínű ülőgarnitúra előtt. Épp a szmokingja utolsó gombját gombolta be, amikor Whitney belépett a szobába. Gary a húga felé fordult, és legszebb mosolyával tárta ölelésre a karját. – *Naaa*, hogy tetszem? – kérdezte, miközben pördült egyet maga körül. – Magaddal viszel?

Whitney a bátyjára nézett. Gary magas volt és izmos, ez még szmokingban is jól látszott. Évek óta nem győzött ezen csodálkozni. Hogyan lehet, hogy még

mindig úgy fest, mint egy profi sportoló, pedig már jó pár éve abbahagyta a kosárlabdázást? Gary lenyűgözően nézett ki. Whitney biztos volt benne, hogy bármelyik nőt megkaphatná, ha akarná. Sorba állnának érte, ha hagyná.

De a bátyjára ez nem volt jellemző. Eszébe sem jutott, hogy a külsejét vagy akár a húga hírnevét használja csajozáshoz. Szingli, mióta volt felesége három éve elhagyta, és egy-két affért leszámítva nem volt komoly kapcsolata. Úgy tűnt, elégedett az életével úgy, ahogy van. Városról városra utazik Whitney-vel és a zenekarral, a fellépéseken vokálozik, rengeteg szabadideje van, jól érzi magát, és még jól is keres vele – többet, mint amit valaha kereshetett volna profi kosarasként az NBA-ben, ha egy év után ki nem rúgják onnan. Whitney meg tudta érteni. Miért akarna bármin is változtatni?

– Csodásan nézel ki, Gary – mondta végül –, engem észre sem fognak venni a partin, ha ott leszel mellettem.

Gary mosolyogva legyintett, és leült a kanapéra, majd egy kicsit közelebb húzta magához az üveg dohányzóasztalt. Aztán megfogta az asztalon heverő kis szipkát, jobb orrlyuka alá tartotta, míg a bal orrlyukát befogta a mutatóujjával, előrehajolt és felszippantotta az egyik csík kokaint. Aztán ugyanezt megismételte a bal orrlyukával is. Kissé hátradőlt, szipogott egy kicsit, és Whitney-re nézett. Pont úgy vigyorgott, mint

gyerekkorukban, amikor csokit csent a szekrényből Whitney-nek, Michaelnek és magának.

– A többi a tiéd, Nippy – mondta, és a húga felé nyújtotta a szipkát. Whitney egész idő alatt csendben állt, és a testvérét nézte.

Valójában már akkor tudta, hogy Garynél van kokain, amikor beengedte a lakásba. Az az igazság, hogy Garynél mindig volt valami. Whitney mégis reménykedett, hogy ez az este máshogy alakul majd. Annyival könnyebb lett volna! Mint amikor az ember előrelátóan úgy vásárol a szupermarketben, hogy kikerüli az édességes polcokat. Mert ha nem volt otthon semmilyen nyalánkság, nem lehetett elgyengülni, és nem vetette rá magát a készletre. Whitney odament a bátyjához, és leült mellé a kanapéra. Kivette a vékonyka csövet a férfi kezéből, és felszívta a két kokaincsíkot anélkül, hogy közben felnézett volna.